

[Arentoft]

en konventionel krig. Men skulle der blive brug for taktiske atomvåben, er det en beslutning, der skal træffes på allerallerhøjeste plan. Derfor går fremskridtspartiet ind for den hidtil førte politik, at atomvåben ikke skal oplagres i Danmark hverken i krigstid eller i en krisesituation eller i en spændingsperiode, men om nødvendigt skal kunne føres frem i en krigssituation.

Hvis nogen tvivler på det, jeg som mit partis ordfører her har sagt, vil jeg gerne understrege det ved at citere den udtalelse, der blev vedtaget på fremskridtspartiets landsmøde her i 1980:

»Landsmødet 1980 anbefaler folketingsgruppen at tilføre forsvarsdrøftelserne en sådan realisme, at man får klarlagt forsvarets opgave – såvel nationalt som inden for NATO – i sikring af Danmarks frihed for derefter at medvirke til, at de fornødne bevillinger og foranstaltninger hertil ydes.«

Da den landsmødeudtalelse er i tråd med den folketingsgruppebeslutning, vi traf på vores gruppemøde i Ebeltoft i sommer, er det helt klart, at fremskridtspartiet er et enigt parti i dette spørgsmål, som vi betragter som vitalt.

Fremskridtspartiet finder det ligeledes uheldigt, at forsvaret skal gøres til politisk katebald og være et offer for partitaktiske manøvrer. Det ses jo af det radikale venstres indflydelse, fordi det radikale venstre i øjeblikket er en del af regeringens politiske sikkerhedsnet. Derfor bliver det også af stor betydning i dag at se de to andre forligspartiernes holdning, nemlig centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis holdning til forstærkningsproblematikken og depoter for tungt materiel.

Regeringens holdning er jo valen – jeg vil næsten tillade mig at bruge udtrykket uansvarlig – og det er ikke godt, at regeringspartiet ikke kan beslutte sig. Men det er i og for sig ret typisk for den nuværende regering, at den blot skubber problemerne foran sig i stedet for at få dem løst.

Over for vore NATO-partnere er det af største vigtighed, at man ved, hvor Danmark står. Forstærkningerne, deres størrelse og antal og eventuelle øremærkning – det vil sige, at det forud er bestemt, hvilke styrker der skal til Danmark – må planlægges i NATO-regie, og afhængigt af en sådan planlægning skal depoternes antal og størrelse fast-

sættes. Men det er vigtigt, at vi træffer beslutning om, at vi vil have forstærkninger, og at vi også vil have dem i en krisesituation. Når det er bestemt, hvilke forstærkninger vi skal have, og vi har sagt, at vi går ind for depoter, så kan vi bestemme, hvor de depoter skal være, og hvor store de skal være.

Når vi har en debat som den i dag, er der også mulighed for at stille spørgsmål, og den lejlighed vil jeg da gerne benytte mig af.

I den nævnte betænkning fra 14. marts 1973 står der i flertallets udtalelse:

»For løbende at sikre forsvarsordningens gennemførelse er flertallet enedes om at nedsætte et udvalg med 2 repræsentanter for hvert af de 4 nævnte partier. Udvalget indkaldes af forsvarsministeren, når han eller et af partierne ønsker det.«

Jeg vil gerne spørge forsvarsministeren: har forsvarsministeren til hensigt at fortsætte med noget tilsvarende efter 1. april 1981? Jeg finder det nemlig uheldigt – for ikke at bruge et kraftigere udtryk – at noget sådant finder sted, når vi har et folketingsudvalg, nemlig forsvarsudvalget. Om vi har et 8 mands eller et 10 mands eller et 12 mands udvalg, det giver en stat i staten, og det giver ikke en demokratisk behandling af et så vitalt område som forsvarsområdet.

Udenrigsministeren har nedsat et sikkerheds- og nedrustningsudvalg, der skal træde i kraft fra 1. januar 1981. Det skal koste 2,5 mill. kr., og dem tager man uden videre fra forsvarsbudgettet. Hvorfor kunne man ikke tage dem fra u-landsbudgettet? Eller man kunne, som Jyllands-Posten sagde i en leder sidste uge, have taget dem af de penge, der går til studiekredse under fritidsloven. Jeg kunne godt tænke mig at spørge forsvarsministeren: kan forsvarsministeren acceptere, at man tager de 2½ mill. kr. fra forsvarsbudgettet? Hvis der nu havde stået, at de blev taget fra hjemmeværnet, hvad ville forsvarsministeren så have sagt? Det vil jeg godt høre lidt mere om.

Det fører mig til det næste spørgsmål. Udenrigsministeren har sagt, og det er blevet bakket op af både statsministeren og forsvarsministeren, at Danmark bedst kan forsvares ved at øge u-landsbevillingerne. Kan forsvarsministeren eller udenrigsministeren forklare mig, om han frygter angreb fra f. eks. Indien eller Tanzania, som er de lande, vi giver mest? Eller er det sådan, at man